

lede smukt paa Humle. Hver Aften sad han ved sit aabne Vindu med det lange, hjemmelavede Instrument foran sig, og naar nu Bolteslageren faldt ind med sin Guitar, blev det til en hel Koncert, der vakte Glæde i det ganske Hjertensfrydskvarter. Rundt om i Nabohusenes Vinduer rakte Folk sig frem for at lytte; Børnene i de omliggende Smaagaarde standsede deres Leg og kravlede op paa Plankeværkerne for at komme til at se noget, — ja, om det saa var Spurvene, der havde sat sig til Ro for Natten oppe i Trætoppene, svang de sig — ugletyst — hen paa Tagryggene og sad deroppe med Hovedet paa akave som smaa, andægtige Tilhørere.

En saadan Musikaften fik Per Øje paa en nydelig ung Pige, der stod bag et aabent Salsvindue i et af Nabohusene. Hun havde lagt begge Armene paa Ryggen, tilsyneladende ganske optaget af at høre paa Koncerten og samtidig betragte Aftenhimlens drivende Skyer. Dog, Kindernes stadig tiltagende Rødme forraadte, at hun ikke var helt uvidende om det Par dristige Mandfolkeøjne, der iagttog hende ovre fra Højbaadsmandens Lysthus.

Huset derinde tjente som Embedsbolig for en af Nyboders Rangspersoner, Mester Jacobæus, hvis Kone kaldtes Frue i hvert Fald af Mandens Underordnede. Per fik bagefter at vide af Madam Olufsen, at den unge Pige var denne Mands Broderdatter, og at hun nylig var kommen her til Byen for at lære Skrædersyning.

Efter denne Aften tilbragte han mere regelmæssig Solnedgangstimen ude paa Bænken ved Siden af Højbaadsmanden for herfra at holde Øje med Nabohusets Vinduer; og det slog kun sjelden fejl, at Pigebarnet kom tilsyne i et af dem og gav sig noget at bestille ved Blomsterne eller Fugleburet. Undertiden lukkede hun ogsaa et Vindu op, flyttede Urtepotterne tilside og lænede sig ud for at lade Blikket glide henover Tagryggene eller ned i Genbogaarden eller op mod Himlen — kort sagt alle andre Steder hen end netop ned i Højbaadsmandens Have.

Noget Blik blev der i det hele taget ikke vekslet imellem dem, hvor meget Per end anstrengte sig for at aabne det stumme